

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa K. Sp. z o.o. w G.
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o nałożenie kary pieniężnej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 27 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego z
dnia 2 października 2014 r.,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz
zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 180 złotych (sto
osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Decyzją z 19 listopada 2010 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes Urzędu) stwierdził naruszenie przez „K.” Sp. z o.o. (powód) warunku 2.2.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi, poprzez wprowadzenie przez powoda do obrotu gazu płynnego LPG, niespełniającego wymagań jakościowych, określonych przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 28 grudnia 2006 r. w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego LPG (Dz.U. z 2006 r., Nr 251, poz. 1851 ze zm., dalej jako rozporządzenia MG z dnia 28.12.2006 r. w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego) oraz nałożył na powoda karę pieniężną w wysokości 72.000 zł.

W uzasadnieniu decyzji Prezes Urzędu wyjaśnił, iż wyniki protokołu kontroli przeprowadzonej przez inspektorów Inspekcji Handlowej wykazały nieprawidłowości polegające na oferowaniu do sprzedaży paliw ciekłych niespełniających wymagań jakościowych. Prezes Urzędu podkreślił, że przedsiębiorca prowadzący profesjonalną działalność gospodarczą jest zobowiązany do dołożenia należytej staranności w zakresie jej wykonywania, szczególnie jeżeli działa w oparciu o koncesję, która dokładnie określa warunki prowadzenia objętej nią działalności, a podstawowym obowiązkiem koncesjonariusza jest wykonywanie postanowień w niej określonych. Zdaniem Prezesa Urzędu stwierdzenie naruszenia warunków koncesji stanowi w świetle przepisu art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego obligatoryjną przesłankę do nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej. Przy czym istotne dla nałożenia kary jest obiektywne stwierdzenie naruszenia warunków koncesji, bez konieczności wykazywania zawinionego działania przedsiębiorcy.

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej Prezes Urzędu uwzględnił wyniki protokołu kontroli dotyczące parametrów jakościowych paliwa. Na podstawie tych wyników uznał, że stopień szkodliwości czynu powoda jest duży. Prezes Urzędu stwierdził, iż powód nie dochował należytej staranności przy prowadzeniu działalności koncesjonowanej, zatem można mu przypisać co najmniej niedbalstwo.

Odwołanie od decyzji Prezesa Urzędu wniósł powód, zarzucając błędy w ustaleniach faktycznych, naruszenia art. 56 ust. 6 Prawa energetycznego oraz art. 77 k.p.a. Uzupełniając pełnomocnik powoda zarzucił skarżonej decyzji naruszenie art. 355 § 2 k.c. oraz art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego.

Powód podniósł, że w jego ocenie nie można zarzucić mu braku należytej staranności przy wykonywaniu działalności gospodarczej, bowiem od początku istnienia stacji kupuje gaz od tego samego dostawcy, który potwierdzał dokumentami jakość dostarczanego produktu. Powód zaznaczył, że jest uczestnikiem hermetycznie zamkniętego łańcucha dostaw homogenicznego produktu, który został zbadany przez uprawnione laboratorium i był w ramach tego łańcucha przekazywany przez podmioty koncesjonowane, które nie ingerowały w produkt. Powód miał zatem prawo przyjąć, że parametry gazu, potwierdzone certyfikatem wystawionym przez importera pozostały niezmiennie pomiędzy

pierwszym a ostatnim ogniwem łańcuch dostaw. Powód zaznaczył ponadto, że posiada ważne badania techniczne zbiornika, armatury i dystrybutora, więc nie może do nich zostać wprowadzony gaz inny niż pochodzący od wskazanego dostawcy. W ocenie powoda wymaganie od przedsiębiorcy każdorazowego przeprowadzania badań laboratoryjnych przy dostawach paliwa, zanim trafi ono do sprzedaży jest wymogiem niemieszczącym się w granicach rozsądku, ze względu na dostępność takich badań, czas ich trwania oraz koszty. Powód podniósł także, że zgodnie z art. 23 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz.U. 2006 Nr 169, poz. 1200), w przypadku stwierdzenia niewłaściwej jakości paliwa Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zobowiązany jest do przeprowadzenia kontroli u dostawcy paliwa niewłaściwej jakości, celem ustalenia źródła pochodzenia paliwa niespełniającego wymagań jakościowych.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes Urzędu wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z 25 kwietnia 2013 r., Sąd Okręgowy - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie powoda. Sąd pierwszej instancji orzekł, że nie ma podstaw do kwestionowania rzetelności wyników badań, z których wynika, iż powód wprowadził do obrotu paliwo niespełniające norm jakościowych, sam zresztą powód temu nie zaprzeczył. Sąd Okręgowy nie zgodził się z twierdzeniem powoda, iż dochował on należytej staranności przy wykonywaniu działalności koncesjonowanej, a wprowadzenie do obrotu paliwa, które nie spełniało norm jakościowych było niezawinione. Na powodzie, jako podmiocie prowadzącym działalność koncesjonowaną spoczywa odpowiedzialność należytego wykonywania obowiązków wynikających z koncesji. Sąd pierwszej instancji uznał, że powód nie może zwolnić się od odpowiedzialności za naruszenie warunków koncesji poprzez wskazanie, iż posiada certyfikat jakości, szczególnie, że został on wystawiony na zlecenie importera paliwa. Sąd Okręgowy podkreślił, że przedsiębiorca posiada swobodę wyboru środków podejmowanych w celu wywiązania się z obowiązków wynikających z koncesji, ponosi on jednak odpowiedzialność za wybór tych środków. W ocenie SOKiK powód nie wykazał, że naruszenie przez niego warunków koncesji miało charakter niezawiniony.

Powód zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego apelacją w całości, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych, naruszenie art. 56 ust. 6 Prawa energetycznego oraz art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego.

Wyrokiem z 2 października 2014 r., Sąd Apelacyjny oddalił apelację powoda i zasądził na rzecz Prezesa Urzędu koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Apelacyjny uznał ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji za prawidłowe i przyjął je za własne. Sąd drugiej instancji, podzielając stanowisko SOKiK orzekł, że naruszenie chociażby jednego z warunków koncesji stanowi podstawę do zastosowania przepisów art. 56 ust. 1 pkt. 12 w zw. z art. 56 ust. 2 pkt 1 Prawa energetycznego i wymierzenia przedsiębiorcy kary pieniężnej. Sąd Apelacyjny uznał, iż mimo posiadanych certyfikatów przedsiębiorca wykonujący działalność koncesjonowaną jest zobowiązany do dołożenia staranności na poziomie wyższym niż od przeciętnego. Nie przychylił się w związku z tym do twierdzenia powoda, iż dochował on należytej staranności przy wykonywaniu obowiązków wynikających z koncesji, dając wiarę zapewnieniom dostawcy co do właściwej jakości paliwa, popartych przedłożonym przez niego świadectwem jakości.

Sąd drugiej instancji podkreślił, że powód był już wcześniej karany za naruszenie tego samego warunku koncesji, co oznacza, że powinien mieć ograniczone zaufanie do funkcjonującego łańcucha dostaw. Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu Okręgowego, że powód, będący profesjonalistą, posiadając wiedzę o wcześniejszych przypadkach niedotrzymania norm jakościowych, sprawdzając jedynie dokumenty wystawione dla dostarczającego nie może zostać uznany za podmiot skrupulatny, rzetelny i lojalny wobec potencjalnych kontrahentów przy sprzedaży paliwa, które przekraczało przyjęte normy.

Sąd drugiej instancji podzielił także pogląd SOKiK w zakresie wymierzonej powodowi kary pieniężnej, podkreślając, że kara ma charakter obiektywny i jest niezależna od wykazania zawinionego działania przedsiębiorcy.

Powód zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości, zarzucając naruszenie: 1) art. 56 ust. 1 pkt.12 Prawa energetycznego w zw. z art. 2 Konstytucji RP i art. 42 ust. 1 i 3 Konstytucji RP w zw. z art. 6 ust. 2 Konwencji o

Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności poprzez nałożenie na przedsiębiorcę energetycznego kary pieniężnej bez uprzedniego ustalenia i przypisania podmiotowi winy stanowiącej element struktury deliktu administracyjnego, za który wymierzona została kara pieniężna; 2) art. 56 ust. 1 pkt. 12 Prawa energetycznego w zw. z art. 2 Konstytucji RP i art. 42 ust. 1 i 3 Konstytucji RP w zw. z art. 6 ust. 2 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności poprzez uznanie, że odpowiedzialność przewidziana w rozdziale 7 Prawa energetycznego zatytułowanym „kary pieniężne” jest odpowiedzialnością obiektywną i absolutną; 3) art. 56 ust. 1 pkt. 12 Prawa energetycznego w zw. z art. 2 Konstytucji RP poprzez nałożenie na przedsiębiorcę energetycznego kary pieniężnej bez uwzględnienia okoliczności wyłączających tę odpowiedzialność, co narusza zasadę proporcjonalności sankcji administracyjnych wynikającą z zasady demokratycznego państwa prawnego sformułowanej w art. 2 Konstytucji RP; 4) art. 56 ust. 1 pkt. 12 Prawa energetycznego poprzez nałożenie na przedsiębiorcę kary pieniężnej pomimo wystąpienia okoliczności wyłączających odpowiedzialność, które stanowi uczestnictwo przez powódkę w takiej organizacji obrotu gazem, która powinna wykluczać możliwość wprowadzenia do sprzedaży paliwa (gazu) o jakości nieodpowiadającej obowiązującym przepisom oraz wyłącznej odpowiedzialności ustalonej i wskazanej osoby trzeciej za jakość czynionego przez nią przedmiotem obrotu gazu, tj. jedyne go dostawcy powoda, który przy dostawie gazu płynnego zapewnił powoda o jego właściwościach do sprzedaży jako paliwa do pojazdów silnikowych co potwierdził załączonym raportem kontroli jakości dostarczonej partii gazu przeprowadzonego przez uprawnione laboratorium; 5) art. 355 § 2 k.c. poprzez niewłaściwą jego wykładnię polegającą na przyjęciu, że dla dochowania należytej staranności przedsiębiorca zobligowany jest do czynienia maksymalnych możliwych według stanu wiedzy i techniki starań, bez względu na nakłady i koszty jakie by za sobą to pociągała, podczas gdy dla dochowania należytej staranności wystarczające jest uczynienie przez przedsiębiorcę tego, czego można od niego rozsądnie wymagać, aby nie dopuścić do naruszenia przepisów; 6) art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego w zw. z art. 2 i art. 32 ust 1 Konstytucji RP poprzez naruszenie zasady równości wobec prawa polegające na nałożeniu na powoda kary pieniężnej w wysokości

72.000,00 zł za naruszenie warunku koncesji w ten sposób, że czynił przedmiotem obrotu gaz o jakości niezgodnej z przepisami rozporządzenia MG z dnia 28.12.2006 r. w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego, w sytuacji gdy brak jest ustawowych podstaw do nałożenia przez URE kary pieniężnej na podmiot czyniący przedmiotem obrotu gaz o jakości niezgodnej z przepisami ww. rozporządzenia, który to podmiot nie posiada koncesji; 7) art. 56 ust. 1 pkt. 12 Prawa energetycznego w zw. z art. 2 Konstytucji RP i art. 42 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 6 Konwencji o Ochronie Praw Człowiek i Podstawowych Wolności poprzez brak własnych ustaleń co do popełnienia czynu stanowiącego delikt za który została nałożona kara pieniężna, w szczególności nie ustalenie i nie wskazanie czasu popełnienia czynu, za który została nałożona kara pieniężna, a tym samym brak prawidłowej sądowej weryfikacji prawidłowości nałożonej kary pieniężnej; 8) art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego poprzez uznanie, że nieprzestrzeganie obowiązków wynikających z koncesji w rozumieniu tego przepisu obejmuje przypadek naruszenia zamieszczonej w koncesji klauzuli zobowiązującej koncesjonariusza do przestrzegania obowiązujących przepisów prawa.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód powołał się na: 1) oczywistą zasadność skargi; 2) występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych.

Jako zagadnienia prawne powód wskazał potrzebę rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy o charakterze odpowiedzialności przewidzianej w rozdziale 7 Prawa energetycznego, zatytułowanym „kary pieniężne”, a w konsekwencji standardów i gwarancji jej stosowania i udzielenia odpowiedzi na następujące pytania: a) czy odpowiedzialność przewidziana w rozdziale 7 Prawa energetycznego jest odpowiedzialnością obiektywną i absolutną - niezależną od winy i automatyczną, czy też z uwagi na represyjno-prewencyjny charakter stosowanych w ramach niej kar pieniężnych, obok odpowiedzialności karnej *sensu stricto*, odpowiedzialności karnej skarbowej, odpowiedzialności za wykroczenia, odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary i odpowiedzialności dyscyplinarnej, należy do szeroko rozumianej odpowiedzialności represyjnej, a zatem w sensie konstytucyjnym i konwencyjnym do prawa karnego *sensu largissimo*, a zatem mają do niej zastosowanie właściwe dla prawa represyjnego

konstytucyjne i konwencyjne gwarancje i zasady, w tym zasada winy wyznaczająca model wszelkiego rodzaju odpowiedzialności represyjnej; b) czy odpowiedzialność przewidziana w rozdziale 7 Prawa energetycznego jest odpowiedzialnością obiektywną i absolutną, czy też jest odpowiedzialnością obiektywną, ale nie absolutną i tym samym jest to odpowiedzialność zbliżona do anglosaskiej koncepcji *strict liability*, a w konsekwencji możliwe jest jej wyłączenie w sytuacji gdy podmiot deliktu wykaze, że dołożył wszelkich starań, których można było rozsądnie wymagać, aby zapobiec naruszeniu obowiązku prawnego, co jednak nie oznacza, że wymagania te są bezbrzeżne i nieproporcjonalne; c) czy z uwagi na charakter odpowiedzialności przewidzianej w rozdziale 7 Prawa energetycznego sądowa weryfikacja prawidłowości nałożonej przez organ administracji (regulatora) kary pieniężnej powinna polegać na dokonaniu przez Sąd własnych ustaleń co do popełnienia czynu stanowiącego delikt i w razie potrzeby przeprowadzeniu postępowania dowodowego, czy też sądowa weryfikacja prawidłowości nałożonej przez organ administracji kary pieniężnej ma charakter wyłącznie kasatoryjny.

W dalszej kolejności powód powołał się na potrzebę rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego dotyczącego zakresu obowiązków przedsiębiorcy energetycznego w zakresie dbałości o jakość wprowadzanego przez niego paliwa do obrotu i ustalenia, czy jest możliwe wyłączenie jego odpowiedzialności za wprowadzenie do obrotu paliwa niespełniającego wymagań jakościowych, a jeżeli tak to wskazania takiego wzoru postępowania przedsiębiorcy energetycznego, który wyłączałby jego ewentualną odpowiedzialność, w przypadku gdy wprowadzone przez niego do obrotu paliwo niespełnia wymagań jakościowych i odpowiadzi na pytania, czy: a) uczestnictwo przez przedsiębiorcę dokonującego obrotu paliwem (w tym wypadku gazem LPG) w hermetycznym łańcuchu dostaw tego paliwa, a zatem w tak stworzonej organizacji obrotu, która wyklucza możliwość wprowadzenia do sprzedaży paliwa o jakości nieodpowiadającej obowiązującym przepisom, powoduje, że przedsiębiorca dochował należytej staranności czyniąc wszystko, czego można było od niego rozsądnie wymagać, aby nie dopuścić do naruszenia przepisów, a zatem nie powinien ponieść odpowiedzialności przewidzianej w art. 56 ust 1 pkt 12 Prawa energetycznego; b) posiadanie przez przedsiębiorcę dokonującego obrotu paliwem (w tym wypadku gazem LPG)

ważnego dokumentu określającego parametry fizyko-chemiczne danej partii paliwa będącego przedmiotem obrotu, przekazanego przez dostawcę tej partii paliwa, a otrzymanego przez niego od importera tej partii towaru i odebrania przez przedsiębiorcę oświadczenia od dostawcy paliwa o zgodności parametrów jakości dostarczonego paliwa z parametrami jakości wynikającymi z przekazanego dokumentu (certyfikatu), wyłącza jego odpowiedzialność za czyn określony w art. 56 ust 1 pkt 12 Prawa energetycznego z uwagi na dochowanie należytej staranności wynikającej z uczestnictwie w hermetycznym łańcuch dostaw tego homogenicznego produktu - paliwa.

Prezes Urzędu w odpowiedzi na skargę kasacyjną powoda wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy ważył co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikuje się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny. Skarga kasacyjna jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych (postanowienie Sądu Najwyższego z 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15).

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać

oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (postanowienie Sądu Najwyższego z 16 kwietnia 2015 r., III SK 57/14). Rzeczą skarżącego jest wykazanie, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Powód, powołujący się na wystąpienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie przedstawił odrębnego wyводу jurydycznego, mającego świadczyć o wystąpieniu tej właśnie przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Argumentów za istnieniem wskazanej przez powoda przesłanki przesądu należałoby zatem poszukiwać w innych elementach konstrukcyjnych skargi kasacyjnej, co nie jest jednak zadaniem Sądu Najwyższego na etapie badania zasadności wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Powód we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się także na wystąpienie w sprawie dwóch istotnych zagadnień prawnych, mianowicie charakteru odpowiedzialności przewidzianej w rozdziale 7 Prawa energetycznego, zatytułowanym „kary pieniężne”, a w konsekwencji standardów i gwarancji jej stosowania oraz zakresu obowiązków przedsiębiorcy energetycznego w zakresie dbałości o jakość wprowadzanego przez niego paliwa do obrotu i ustalenia, czy jest możliwe wyłączenie jego odpowiedzialności za wprowadzenie do obrotu paliwa niespełniającego wymagań jakościowych, a jeżeli tak to wskazania takiego wzoru postępowania przedsiębiorcy energetycznego, który wyłączałby jego ewentualną odpowiedzialność, w przypadku gdy wprowadzone przez niego do obrotu paliwo niespełnia wymagań jakościowych.

Sąd Najwyższy wielokrotnie przedstawiał już w swoich orzeczeniach stanowisko, iż w razie powołania przesłanki przedsądu, jaką jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 28 maja 2015 r., III SK 5/15). Sformułowanie zagadnienia powinno zatem

odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego lub też będzie miało znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw w przyszłości. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego. Nie każde więc orzeczenie, nawet błędnie wydane, zasługuje na kontrolę w postępowaniu kasacyjnym (postanowienie Sądu Najwyższego z 28 maja 2015 r., III SK 5/15).

Sąd Najwyższy w obecnym składzie, w obliczu powyższych rozważań uznaje wniosek skarżącego w zakresie rozpoznania tak sformułowanych zagadnień prawnego za nieuzasadniony.

Odnosząc się do podniesionych przez powoda w skardze kasacyjnej zagadnień zaznaczyć należy, iż problem ten był już przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego i Sąd nie widzi potrzeby dokonania zmiany utrwalonej linii orzeczniczej w tym zakresie. Przywołać w tym miejscu należy chociażby stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z 1 czerwca 2010 r., III SK 5/10, zgodnie z którym „odpowiedzialność z tytułu naruszenia obowiązków wynikających z przepisów Prawa energetycznego lub innych ustaw, sankcjonowana karą pieniężną nakładaną przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 56 ust. 1 Prawa energetycznego, ma charakter odpowiedzialności obiektywnej. Nie jest konieczne wykazanie umyślnej albo nieumyślnej winy ukaranego podmiotu (wyrok Sądu Najwyższego z 5 listopada 2008 r., sygn. akt III SK 6/08 i powołane tam orzecznictwo). Kary pieniężne wymierzane przez organy regulacji nie są sankcjami karnymi. Przywołane w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania fragmenty uzasadnień Sądu Najwyższego służyły objęciu kognicją sądów orzekających w sprawach z odwołania od decyzji nakładających kary pieniężne uchybień proceduralnych organu administracji oraz zaakcentowaniu konieczności odpowiedniej wykładni przepisów normujących przesłanki poszczególnych deliktów zagrożonych karą pieniężną (wyrok Sądu Najwyższego z 5 stycznia 2011 r., III SK 32/10).

Jak zatem wskazano powyżej, odnosząc się po części do drugiego z istotnych zagadnień prawnych podniesionych w skardze kasacyjnej powoda, istnieje możliwość uwolnienia się przedsiębiorcy energetycznego od odpowiedzialności za wprowadzenie do obrotu paliwa nie spełniającego wymagań jakościowych, a co za tym idzie uniknięcia kary. Jednakowoż, co zostało potwierdzone w orzecznictwie Sądu Najwyższego, samo wykazanie przez przedsiębiorcę, że uczestniczy w hermetycznym łańcuch dostaw bądź też zakupuje paliwo od „renomowanego dostawcy”, który potwierdza jego jakość certyfikatem nie jest wystarczającą przesłanką przesądzającą o zwolnieniu takiego przedsiębiorcy od odpowiedzialności za naruszenie. Konieczne jest bowiem wzięcie pod uwagę wszystkich okoliczności danej sprawy, w wyniku których doszło do naruszenia (wyroki Sądu Najwyższego z 30 września 2011 r., III SK 10/11, z 5 lutego 2015 r., III SK 36/14). Sąd Najwyższy w obecnym składzie stwierdza, iż w przedmiotowej sprawie okoliczność potwierdzenia jakości wprowadzonego do obrotu paliwa jedynie poprzez przedłożenie certyfikatu nie może zostać uznana za wystarczającą do zwolnienia przedsiębiorcy od odpowiedzialności. Jak słusznie bowiem zaznaczył Sąd Apelacyjny powód był już wcześniej karany za naruszenie tego samego warunku koncesji, co oznacza, że powinien mieć ograniczone zaufanie do funkcjonującego łańcucha dostaw, nie można zatem przyjąć, że powód dochowa należytej staranności w wykonywaniu warunków wynikających z koncesji.

Wobec niewykazania istnienia powołanych w skardze kasacyjnej przesłanek przedsądu, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji, zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.